

извиваше се дымъ отъ запаленъ ароматъ; на друго мѣсто са виждаше една голѣма сфера, на която бѣхж исписаны знаковетѣ на зодіака и на друга маса лежехж разны инструменти толкози странни и тънки по веществото и изработванъето имъ, щото Апикидъ не можеше да разумѣе употребяванъето имъ. Въ дълбочината на стаята имаше завѣса и дълѣкъ единъ прозорецъ пропушаше меланхолическытъ лучи на луната.

Сѣдни, рече Египтянинътъ безъ да ся мръдне отъ мѣстото си.

Младыйтъ служителъ на Изида сѣдиж и Арбакъ подиръ малко мълченъе, въ което са виждаше серіозно замисленъ, заговори тъй:

— Ты искашъ да научишъ най-потасеннытъ тайнства на чловѣческій умъ. Гатанката на която ты обѣсненіето искашъ ти е самата гатанка на живота. Като са намѣрвамы, като дѣца и за краткы само минути, въ тъмата на мрачната и ограничена долина на живота, ный си създавамы привидѣнія посерѣдъ мрака. Нашытъ мысли, понѣкога са обрщатъ къмъ насъ самытъ трепетны, а понѣкога са изливатъ неволно по тъмныя и непроникванъ мракъ и търсѣтъ за да открийтъ съдържаніето. Протягамы насамъ нататѣкъ, като слѣпы, слабытъ си рѣцѣ отъ боязнь да не са спънемъ о невидена нѣкоя опасность; и като непознавамы предѣлытъ на попрището си, веднажъ мыслимъ че сж тѣсны и са боимъ да са не удавимъ въ безкрайныя хаосъ на вѣщытъ, а другій пътъ мыслимъ че сж безпредѣльны по пространството си. Като са намѣрвамы прочесъ въ таквози обстоятелство, разумѣва са че крайната цѣль на познаніето състои естествено въ рѣшеніето на двѣ задачи. Какво трѣба да вѣрвамы? какво трѣба да не вѣрвамы? На тѣзи ли въпросы рѣшеніето ты желаешъ?

Апикидъ отговори съ утвърдително движеніе на главата си.

— Чловѣкъ трѣба по необходимость да вѣрва въ нѣщо, рече съ скърбенъ гласъ египтянинътъ, трѣба да опре на нѣщо надѣждытъ си. Общата тѣзи необходимость на чловѣческата природа е жребійтъ на нашето съществованіе. Чловѣкъ, кога изгуби привидѣніето което са е училъ да вѣрва, съ ужасъ и съ трепетъ той налита въ безпредѣльныя и страшныя океанъ на неизвѣстността; помощ! вика той, и търси дърво за да са олуви, мъгливо и далечно пристанище за да са спасе. Чувай слѣдователно. Не си забравилъ, безъ сумнѣніе, вечерашныя ни разговоръ.

— Да го забравѣжъ?

— Вчера ти са истѣлжувахъ че нашытъ богове сж просты творенія на измыслянъето, исповѣдахъ ти че обредытъ сж дѣтиския игралкы съ цѣль да ползуватъ чловѣческия родъ като го залѣватъ. Ка-